

Ами колко още ще паднатъ убити и ранени, до гдѣто излѣземъ отъ огнения кръгъ?! Но въпросъ е, да ли ще успѣемъ и да излѣземъ. О, и сега още, вѣроятно и до животъ, косата ми ще настрѣхва, когато си спомня за това печално отстѣпление! Цѣлата грозна картина се испречва прѣдъ очитѣ ми. Въ ушитѣ ми се раздаватъ: звѣнтението на щикветѣ и ятаганитѣ, ударитѣ съ сабли по човѣчески глави, охканията и прѣдемъртнитѣ хъркания на умирающитѣ, и молбитѣ на раненитѣ за помощъ.

Продължаваме да отстѣпваме . . . „Сякашъ, че не се прѣдвижда и край на това отстѣпление“!

— Ст. Ив., ето Турцитѣ сж съвсѣмъ близо до насъ. . . . За Бога, дайте ми вашия револверъ, ми каза Штабсъ-Капитанъ Поповъ, а сами се спасявайте. Бѣгайте . . . Все едно азъ съмъ раненъ . . . Бѣгайте, до гдѣто има още време!

Не ми се щѣше да умирамъ при такава обстановка, и за туй, когато ротния командиръ ми каза да бѣгамъ, азъ вътрѣшно рѣшавахъ, да се воспользувамъ ли отъ това прѣдложение, или не. Това ми колебание, обаче, трая единъ само моментъ. Азъ почувствувахъ, какъ кръвта ми бликна въ лицето отъ срамъ и угризение на съвѣстята.

— Николай Николаевичъ, ако Богъ ни помогне и двамата ще се избавимъ, му казахъ азъ.

И ний се избавихме, ако живота ни и да висеше на конецъ. Ний бѣхме отъ Турцитѣ на едно расто-яние отъ 20 — 30 крачки, когато излѣзохме изъ обходния кръгъ.

Между това, по пжтя ни раненитѣ все викаха за помощъ. —

— Ваше Благородие, вика единъ опълченецъ, раненъ съмъ. Ако ми помогне нѣкой ще се избавя . . . не ме оставяйте

— „Бѣдняжка“, вика Поповъ, трѣбва да му се помогне

— Дай си ржката, му каза Стефановъ.

Но ранения отъ страшнитѣ болки се извива и мръщи.